

nen mere effektivt. De delegerede gik imidlertid længere, end de fleste havde regnet med. Udgangspunktet var den republikanske styreform og magtens tredeling. De vigtigste elementer var en Kongres med lovgivende magt, en præsident med udøvende magt og en Højesteret, der skulle fortolke lovene og forfatningen. Resultatet blev en fælles forfatning, som havde til formål at skabe "en mere fuldkommen Union". Det var ikke foregået uden problemer, for de amerikanske stater var meget forskellige. Forfatningen blev et kompromis mellem forskellige interesser. Nordstaterne ønskede en stærkere og mere handlekraftig centralmagt, der kunne præge og støtte udviklingen i de enkelte stater. Deres mål var en forbundsstat, en union. Sydstaterne var opsat på at bevare så meget magt som muligt hos enkeltstaterne. Deres mål var et statsforbund, en konføderation. Kompromiserne i forfatningen blev opfattet vidt forskelligt af tilhængere og modstandere af en magtfuld union.

### **"The Founding Fathers" og slaveriets rolle i tiden omkring Uafhængigheden**

De uddannede mænd, der gik forrest i kravet om uafhængighed fra Storbritannien formulerede senere Uafhængighedserklæringen og forfatningen. Det var mænd som de senere præsidenter George Washington og Thomas Jefferson. De er i dag stadig nationens første helte, men i 1800-tallet blev de nærmest forgudet. Vægtige argumenter i en politisk debat havde ofte udgangspunkt i disse "Founding Fathers"

og deres fornemste projekter, Uafhængighedserklæringen og frem for alt forfatningen. Men to forhold gjorde det vanskeligt at afgøre politiske diskussioner ud fra forfatningen. For det første var forfatningen et produkt af sin tid og kunne ikke tage højde for udviklingen og de nye problemer, der ville opstå. For det andet var forfatningen i høj grad et kompromis mellem forskellige synspunkter. Derfor blev det i 1800-tallet nødvendigt at fortolke mange af de centrale passager i forfatningen. Begge sider i den politiske debat kunne således bruge forfatningen i argumentationen for netop deres synspunkt.

Slaveriet blev det mest omdiskuterede emne i første halvdel af 1800-tallet, og på dette punkt havde forfatningen kun udtrykt sig klart om slavehandelen, men ikke om slaveriet. Mændene bag Uafhængighedserklæringen og forfatningen udtalte sig helst ikke om slaveriet, da mange af dem selv var slaveejere og bevidste om dette paradoks. Thomas Jefferson karakteriserede i sin selvbiograf fra 1821 slaveriet "som at holde en ulv ved ørerne: man brød sig ikke om det, men alternativet – at give slip – var heller ikke rart". Jefferson var overbevist om de hvides overlegenhed i forhold til den sorte race, men fandt det naturligt, at slaverne måtte frigives. Han vidste, at den offentlige mening ikke kunne acceptere det, men advarede om, at der kun var én løsning på problemet. Slaverne skulle gradvist frigives, deporteres fra Amerika og erstattes af hvide arbejdere. Hvis slaverne blev frigivet uden at blive deporteret, eller hvis man ikke gjorde noget og overlod tingene til deres egen udvikling,

så ville det på et eller andet tidspunkt ende med en katastrofe.

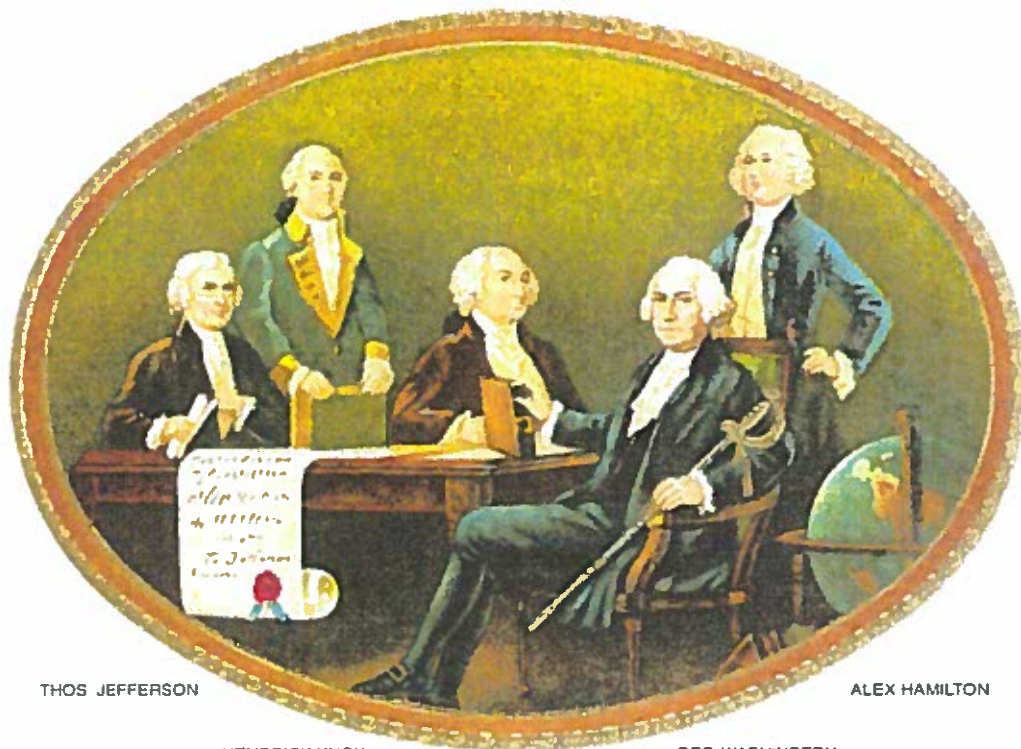
### Udviklingen af to forskellige samfundssystemer i Syd og Nord

Helt tilbage fra koloniernes grundlæggelse havde kolonierne i Syd og Nord udviklet sig forskelligt. De klimatiske forhold spillede en afgørende rolle. De sydlige kolonier som f.eks. Virginia og North og South Carolina egnede sig bedst til dyrkning af tobak, ris og især bomuld. Arbejdet med disse afgrøder var meget hårdt og krævede mere end én mands eller én families arbejdskraft. På grund af den lette adgang til rigelig og billig eller endda gratis jord var ingen europæiske kolonister villige til at påtage sig lønnet landbrugsarbejde for andre kolonister. De indfødte indianere var ikke egnede til fysisk hårdt arbejde under slavelignende forhold. Kolonisterne i de sydlige kolonier begyndte derfor at importere sorte slaver fra Afrika. De viste sig at være billig og effektiv arbejdskraft, der ydermere var selvsupplerende via naturlig tilvækst. Der udviklede sig efterhånden et slavebaseret samfund i de sydlige kolonier. Politisk var det de store plantage- og slaveejere, der udgjorde et magtfuldt aristokrati. Økonomisk og socialt var samfundet helt afhængig af slavesystemet. Kapitalen var bundet i slaverne og plantageejerne investerede overskuddet i ny jord og flere slaver. De fleste hvide drev mindre landbrug, ofte i samarbejde med plantageejerne, og var håndværkere eller småhandlende. Ca. en fjerdedel af de hvide i Syden ejede mindst én slave. De sociale for-

skelle mellem fattige hvide og plantageejerne blev til dels overskygget af det racemæssige fællesskab, de følte i forhold til de sorte slaver. Slaverne blev betragtet som arbejdskraft på linie med trækdyr.

Sydens erhvervsstruktur blev en monokultur, der producerede råvarer som bomuld, tobak og ris. Disse råvarer blev solgt til handelsfirmaer i de nordlige kolonier, hvor de enten blev forarbejdet og/eller eksporteret til især Europa. Syden havde således ingen industri af betydning og var helt afhængig af et stort marked i Norden og i Europa for sine råvarer. Afhængigheden af Norden og Europa gjaldt også importen af luksus- og færdigvarer, som man ikke selv fremstillede i Syden. Politisk var Sydstaterne efter uafhængigheden udpræget konservative, skeptiske over for centralmagten og passede stort set sig selv. De havde ikke noget ønske om eller behov for tæt samarbejde med de andre stater. Den centralmagt, der nødvendigvis måtte være, skulle begrænses mest muligt og kun varetage staternes fælles interesser som forsvar, toldopkrævning og udenrigspolitik.

De nordlige kolonier, som f.eks. Massachusetts og New York, var ikke så velegnede til større landbrug. En familie var rigelig arbejdskraft, og indtjeningen blev ofte suppleret med fiskeri eller skovhugst. Skibsbyggeri, søfart og handel blev også hurtigt fremtrædende erhverv i de nordlige kolonier. Efter uafhængigheden fra England var det nødvendigt at opbygge en egentlig industri i USA. I Norden var de grundlæggende betingelser for en tidlig industri allerede til stede. Den fortsatte immi-



THOS JEFFERSON

ALEX HAMILTON

HENDRICK KNOX

GEO WASHINGTON

JOHN ADAMS

*USA's første regering med bl.a. præsident George Washington siddende til højre, og yderst til venstre Thomas Jefferson. Cigarkasselitografi fra 1800-tallet.*

gration fra Europa sikrede rigelig og billig arbejdskraft, og de fleste råvarer fandtes til overflod. Markedet både i USA og i Europa var voksende, og de store floder, nye kanaler og havet gjorde transporten overkommelig. Kapitalen til investeringer var fortrinsvis opbygget via overskuddet på handelen med England og Sydstaterne.

Disse forhold gjorde Norden til et oplagt centrum for USA's industri, handel og bankvæsen. Det kapitalbaserede samfund i Norden havde ikke brug for slaveriet, som snart blev afskaffet eller

begrænset til et par sorte tjenestefolk i husholdningen. Nordstaterne ønskede en stærkere centralmagt, der f.eks. kunne støtte den økonomiske udvikling med målrettede investeringer, hvor der var behov for det.

Der var altså to forskellige samfundssystemer i USA i 1800-tallet, men kun én centralregering, der skulle forsøge at finde politiske kompromiser. Det gjaldt især inden for de to områder, hvor forskellene kom stærkest til udtryk: slaveriets fremtid og staternes rettigheder over for centralmagten.



John Gast: "American Progress" 1872.

man enige i både Syd og Nord. Derfor var der brug for mere land, og i løbet af første halvdel af 1800-tallet købte eller erobrede USA resten af det nordamerikanske kontinent fra Mississippifloden til Stillehavet.

### Forskellene mellem Syd og Nord forstærkes

I takt med industrialiseringen af Nordstaterne og Sydstaternes ensidige satsning på bomuldsdyrkning blev interessemodsetningerne større. Det gjaldt f.eks. indenfor toldpolitik, hvor Syden gik ind for frihandel for at sikre bomuldseksporten til især England, medens Norden ønskede høje toldsatser for at

beskytte deres industri og hjemmemarked mod konkurrencen fra udlandet. Også centralregeringens og dermed Unionens magtbeføjelser var årsag til stridigheder mellem regionerne. Men det var slaveriet, der var grundlaget for de konflikter, der med tiden forpestede forholdet mellem staterne i Syd og Nord. De fleste uoverensstemmelser kunne føres tilbage til spørgsmålet om slaveriets fremtid.

Slaveriet var for Sydstaterne fundamentet for deres samfund, politisk, økonomisk og socialt. Der var opstået en særlig livsstil og identitet i Syden. Den byggede på principper som aristokratisk konservatisme, familiestolthed, ære og gentlemanagtig ridderlighed samt raceteorien. Dennes grundlag var



*Slaver plukker bomuld i Syden. Fotografi fra 1800-tallet*

den hvide mands overlegenhed i forhold til den sorte slave. Et angreb på slaveriet blev set som et angreb på Sydens samfundssystem, livsstil og identitet.

I Norden anså man slaveriet for et levn fra 1700-tallet, der ikke var plads til i det moderne industrisamfund, som Nordstaterne var i færd med at opbygge. Flertallet af hvide amerikanere følte sig racemæssigt hævet over de sorte, og de frigivne slaver i Norden havde vanskeligt ved at blive accepteret og integreret i samfundet. Men økonomisk og politisk blev slaveriet set som en hindring for udviklingen af Sydstaterne. Slaveriet var desuden en økonomisk og moralsk belastning for hele USA, og stærke religiøse protestantiske grupper i Norden vendte sig skarpt imod slaveriet. Der opstod en bevægelse, abolitionisterne, der ønskede slaveriet afskaffet hurtigst muligt og med alle midler. De udgjorde dog stadig et lille mindretal. En løsning

var at lade de sorte emigrere til Afrika, hvor der siden 1822 var blevet oprettet kolonier for tidligere slaver. I 1847 blev disse kolonier lagt sammen til den uafhængige stat Liberia. Det blev aldrig en succes, da slaverne havde boet i Amerika i generationer og ikke længere følte noget tilhørsforhold til Afrika.

Nordens holdning til slaveriet blev præget af, at flertallet, der nok ønskede at afskaffe slaveriet, ikke ønskede at blande sig i Sydstaternes interne forhold. Desuden havde Nordstaterne ikke nogen bæredygtig plan for de sortes fremtid efter frigivelsen eller emancipationen. De fleste i Norden undlod således at udtale sig offentligt om slaveriet. De radikale abolitionister, som gav udtryk for en klar modstand mod slaveriet, kom derfor til at tale med langt større vægt end deres beskedne antal berettigede dem til.

### **South Carolina og toldstriden 1832**

Toldstriden mellem South Carolina og forbundsregeringen er et eksempel på, at staterne i Nord og Syd også havde meget forskellige interesser på det økonomiske område. Nordstaterne ønskede at beskytte deres industris hjemmemarked med høje toldsats. Det gjorde det dyrt at importere varer, og Sydstaterne, der næsten udelukkende producerede råvarer til eksport, måtte betale told for udenlandske færdigvarer eller overpriser for Nordstaternes færdigvarer. Derved kom Syden til at betale for beskyttelsen af Nordens industriproduktion, og toldindtægterne blev oftest brugt til at udbygge infrastrukturen i

Nordstaterne. Samtidig hæmmede beskyttelsestolden Sydstaternes muligheder for at sælge deres eksportvarer, især bomuld, til konkurrencedygtige priser, idet udlandet ofte reagerede ved at lægge beskyttelsestold på varer fra USA. Da det desuden var Syden, der stod for størstedelen af USA's eksportindtægter, var det forståeligt, at Sydstaterne var utilfredse med de høje toldsatser. Der var ikke stor forståelse for, at beskyttelsen og udviklingen af den hjemlige industri i længden ville være til gavn for hele landet.

Sydstaterne havde allerede protesteret voldsomt over en forhøjelse af toldsatserne i 1828, men en ny forhøjelse i 1832 fik South Carolina til at gå endnu videre. South Carolina erklærede begge toldforhøjelserne ugyldige og truede desuden med at løsrive sig fra Unionen, hvis forbundsregeringen alligevel forsøgte at opkræve tolden. Til sidst blev der indgået et kompromis, der reddede landet fra borgerkrig. Toldsatserne skulle gradvist sænkes og South Carolina godkendte de vedtagne forhøjelser. Det var en afgørelse, der udskød problemerne og ikke afskrækkede hverken South Carolina eller de andre Sydstater fra at true med løsrivelse.

På overfladen lignede det en konflikt om toldsatser og økonomisk politik. Men South Carolinas reaktion var begrundet i frygten for, at toldforhøjelserne var et udtryk for en generel centralisering af magten på bekostning af enkeltstaterne.

## Missouri kompromiset 1820

Slaveriet kunne ikke uden Sydens accept afskaffes ved lovgivning. Derfor kom striden mellem Nord og Syd til at omhandle territoriernes og de nye staters forhold til slaveriet. Territorierne var de områder, som USA havde købt eller erobret, men som endnu ikke havde et indbyggertal, der berettigede dem til at blive optaget i Unionen som enkeltstater. Skulle slaveriet tillades eller forbydes i de nye stater, der ønskede optagelse i Unionen? Det spørgsmål kom til at splitte landet.

Nordvestforordningen fra 1787, som omfattede territoriet nord og vest for Ohio-floden (se kort side 8) fastslog, at der aldrig måtte indføres slaveri i dette område, som klimatisk ikke egnede sig til bomuldsdyrkning. I det enorme Louisiana territorium, som USA købte i 1803, gjaldt Nordvestforordningen ikke, og det var ikke aftalt, om slaveriet skulle tillades i de stater, som ville opstå af Louisiana territoriet. Da Missouri som den første stat i territoriet i 1819 søgte om optagelse i Unionen som slavestat, gav det anledning til konflikt mellem Nord og Syd. Unionen omfattede på dette tidspunkt lige mange slavestater og slavefrie stater, hvilket sikrede balancen mellem Nord og Syd i Senatet. Problemet blev først løst, da Maine i 1820 søgte om optagelse som slavefri stat.

For at undgå at skærpe konflikten besluttede Kongressen for fremtiden at optage lige mange slavestater og slavefrie stater. Desuden blev slaveri forbudt i nye stater nord for en linie, 36°30' nordlig bredde, tværs gennem Louisiana territoriet. Syden accepterede denne

# 3

## Præsidentvalget 1860

I 1850erne opstod Det republikanske Parti, som udelukkende havde tilhængere i Nordstaterne. Partiet støttede centralmagtens udbygning, høje toldsatser for at beskytte industrien, og store forbundsstatslige investeringer for at gavne erhvervslivet. Men det var Republikanernes markante modstand mod slaveriet, der i de følgende år blev partiets varemærke. Da Sydstaterne ikke ville afskaffe slaveriet, koncentrerede Republikanerne sig om at forhindre slaveriet i at brede sig til territorierne. Især utilfredsheden med Kansas-Nebraska Loven fra 1854 skaffede Republikanerne mange tilhængere.

Slavespørgsmålet kom også til at spille en vigtig rolle for Det demokratiske Parti, som i modsætning til Republikanerne var repræsenteret i hele USA. I midten af 1850erne var senator Stephen A. Douglas blevet leder af Det demokratiske Parti. Hans ambition var at efterfølge præsident Buchanan ved præsidentvalget i 1860. To forhold kom i vejen for hans politiske planer. Først blev han presset af Republikaneren Abraham Lincoln til at gøre visse indrømmelser over for slavemodstanderne i Norden. Da han viste sig villig til at gå på kompromis i slavespørgsmålet vendte Demokraterne i Syden ham ryggen, og Det demokratiske Parti blev splittet i en sydstats- og en nordstatsfraktion.

### Lincoln-Douglas debatten 1858

Både Lincoln og Douglas var fra Illinois, og i 1858 stillede de begge op til senatsvalget. Det førte til en række debatter, som blev afgørende for begge kandidaters politiske fremtid. Lincoln var erklæret slavemodstander og pressede Douglas hårdt i debatterne på dette område. Lincoln krævede, at Douglas skulle tage stilling til kontroversielle sager om slaveriets fremtid, f.eks. Kansas-Nebraska Loven og Dred Scott sagen. Douglas havde selv stemt for alle kompromiser i slavespørgsmålet. Han kunne på grund af den forstærkede modstand mod slaveriet i Nordstaterne ikke indrømme, at hans politik var medvirkende til, at Syden og slaveriet havde sejret totalt med Højesterets afgørelse i Dred Scott sagen. På den anden side var han nødt til offentligt at støtte slaveriet i Syden og retten til at udbrede det til territorierne. Ellers ville han miste slavetilhængerne tillid og stemmer til præsidentvalget to år senere. Douglas vandt valget til Senatet, men fandt ingen vej ud af sit dilemma. For at vinde valget måtte Douglas give så store indrømmelser til slavemodstanderne, at mange slavetilhængere i Syden mistede tilliden til ham. Douglas' forsøg på at gennemføre en kompromisløsning i slavespørgsmålet havde ingen fremtidsmuligheder i

Sideløbende med alt dette og i samarbejde med det, skal Nebraska-doktrinen, eller hvad der er tilbage af den, hjælpe med til at uddanne og forme den offentlige mening, i det mindste den offentlige mening i Norden, til ikke at tage sig af, om slaveriet får flertal eller ej. Dette viser præcis, hvor vi står nu, og delvis også hvor vi er på vej hen.

#### TEKST 9:

### Debat mellem Abraham Lincoln og Stephen A. Douglas 1858

*Som Republikanernes kandidat til Senatsvalget i Illinois debatterede Abraham Lincoln ved en række valgmoder med sin Demokratiske modkandidat og politiske hovedmodstander, den erfarne politiker og debattør Stephen A. Douglas, som senere vandt valget. Slaveriet og dets fremtid var det afgørende tema i alle debatterne. Det følgende er uddrag fra den anden debat den 27. august 1858 og fra den syvende og sidste debat den 15. oktober samme år.*

*Lincoln spørger Douglas, hvordan han kan forene folkets ret til selv at afgøre, om der skal være slaveri i de nye stater, som vedtaget i Kansas-Nebraska Loven, med Højesterets afgørelse i Dred Scott sagen, der sagde, at slaveriet ikke kunne forbydes noget sted i USA. Douglas svarer, at Højesteret ikke kan afgøre enkeltstaternes holdning til f.eks. slaveri. Hvis befolkningen i en enkeltstat er imod slaveriet, kan det ikke eksistere dér, hvad enten det er lovligt eller ej.*

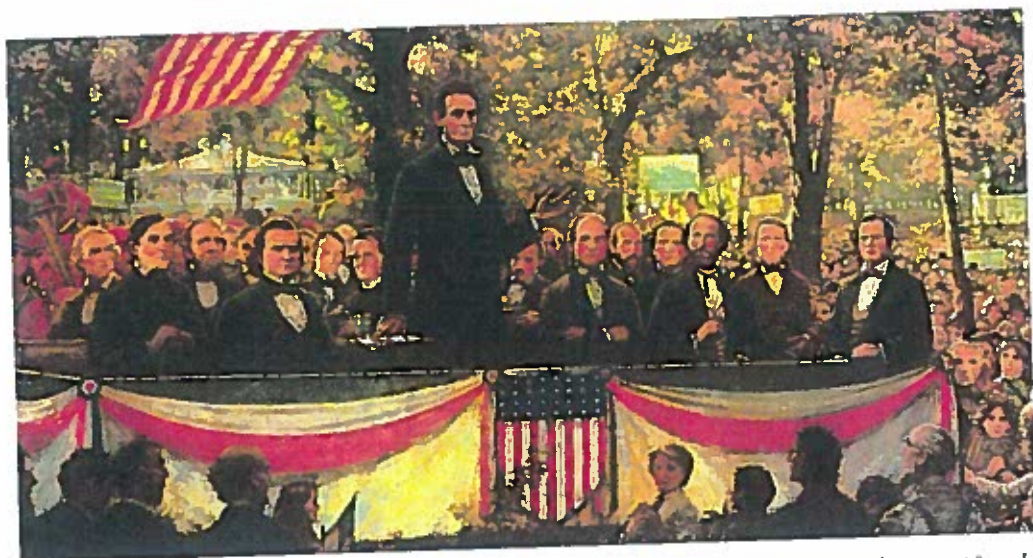


Abraham Lincoln, 1858.

#### Lincoln:

Denne konflikts virkelige stridspunkt – det som presser sig på i ethvert sind – er synspunktet hos en gruppe, som ser slaveriet som en uret, og hos en anden gruppe, som ikke ser det som en uret.

Det synspunkt, der betragter slaveriet i dette land som en uret, er Det republikanske Partis synspunkt. Det er



*Debatterne mellem Lincoln og Douglas tiltrak tusindvis af tilhørere. Lincoln ses stående og Douglas siddende til venstre for ham. Moderne maleri.*

et synspunkt, som er centrum for alle deres handlinger, alle deres argumenter og alle deres lovforslag. De ser på det som en moralsk, social og politisk uret. Og selv om de betragter det som sådan, så har de ikke desto mindre skyldig respekt for dets faktiske eksistens iblandt os og for vanskeligheden ved at komme af med det på en tilfredsstillende måde, og for alle de forfatningsmæssige forpligtelser, der er omkring slaveriet. Selv om de har en skyldig respekt for disse forhold, så ønsker de en politik i slavespørgsmålet, der sikrer, at det ikke skaber mere utryghed. De insisterer på, at det, så vidt det er muligt, skal *behandles* som en uret, og en af metoderne til at behandle det som en uret, er *at sørge for, at det ikke vokser sig større*. De ønsker også en politik, der vil sørge for en fredelig afslutning på slaveriet på et eller andet tidspunkt. (...) Jeg har sagt det før, og jeg gentager det her: hvis der iblandt os er en mand,

som ikke anser slaveriet for en uret i nogle af de tilfælde, som jeg har nævnt, så er han forkert anbragt og burde ikke være hos os. Og hvis der er en mand iblandt os, som er så utålmodig over for uretten, at han ignorerer dets aktuelle eksistens iblandt os og vanskeligheden ved at komme hurtigt af med det på en tilfredsstillende måde og ignorerer de forfatningsmæssige forpligtelser omkring det, så er denne mand forkert anbragt, hvis han tilhører vores politiske program. Vi afviser sympati med ham i praktisk handling. Han er forkert anbragt hos os.

Lad mig sige et par ord om at behandle det som en uret og begrænse dets udbredelse. Har noget nogensinde truet denne Unions eksistens, bortset fra slaveriet? Hvad er det, som vi holder allermest af? Vores egen frihed og velstand. Hvad har nogensinde truet vores frihed og velstand, bortset fra slaveriet? Hvis det er sandt, hvordan

skal man så forbedre tingenes tilstand ved at udvide slaveriet – ved at sprede det og ved at gøre det større? Man har måske en kræftsvulst i kroppen, og er ikke i stand til at skære den væk for ikke at forbløde. Men at indpode den og sprede den til hele kroppen kan selvfølgelig ikke kurere den. Det er ingen god måde at behandle, hvad man anser for en uret. Der findes en fredelig måde at behandle det som en uret på – at begrænse dets spredning og ikke tillade det at opstå i områder, hvor det ikke allerede eksisterede. Det er den fredelige måde, den gammeldags måde, den måde som vores forfædre selv har foregået os med et eksempel på.

På den anden side, så har jeg sagt, at der er en gruppe, som ikke behandler det som en uret. Det er Det demokratiske Partis synspunkt i dag. (...)

Det er det virkelige stridspunkt. Det er det stridspunkt, der vil fortsætte i dette land når de simple tunger, som tilhører dommer Douglas og mig er blevet tavse. Det er den evige kamp mellem disse to principper – ret og uret – over hele verden. Det er de to principper, der har stået over for hinanden siden tidernes morgen, og de vil for altid fortsætte kampen. Den ene er den almindelige menneskeligheds ret, og den anden er kongernes guddommelige ret. (...) Og når vi kan slippe af med den tåge, der tilslører det virkelige spørgsmål, når vi kan få dommer Douglas og hans venner til at vedkende sig en politik, der opfatter den kamp som evig – så kan vi få dem ud fra den gruppe af mennesker og få dem over på den side, der behandler slaveriet som en uret. Så vil det snart få en ende, og det vil blive dets "endelige udslettelse". Når som helst dette

stridspunkt kan blive gjort klart, og alle uvedkommende emner fjernet, så menneskene rigtigt kan se den virkelige forskel mellem partierne, så kan denne uoverensstemmelse blive ordnet, og det vil blive gjort fredeligt. Der vil ikke blive krig, ikke brugt vold. Slaveriet vil blive placeret der, hvor de klogeste og bedste mænd i verden placerede det.

*Douglas:*

Mr. Lincoln prøver at undgå hovedspørgsmålet ved at angribe sandheden i mit udsagn om, at vore forfædre skabte denne regering delt mellem frie stater og slavestater og anerkendte hver stats ret til selv at afgøre alle de lokale spørgsmål. (...) Jeg bekymrer mig mere om selvbestemmelsens fornemme princip, folkets ret til at regere, end jeg gør for alle negre i den kristne verden. Jeg ville ikke bringe denne Unions evighed



*Stephen A. Douglas, 1858.*

af forbundet? Hvis svaret er bekræftende, må det bygge på det princip, at Kongressen har fået overdraget magt til at erklære krig mod en stat. Efter megen alvorlig overvejelse er jeg kommet til den konklusion, at hverken Kongressen eller nogen anden afdeling af forbundsregeringen har fået overdraget en sådan magt. Det står klart ved nærmere eftersyn af forfatningen, at dette ikke er blandt de specifikke og opregnede beføjelser, som er overdraget til Kongressen, og det er ligeledes klart, at dens anvendelse "ikke er nødvendig og egnet til at udøve" nogen af disse beføjelser. Denne udøvelse var så langt fra at blive overdraget Kongressen, at det udtrykkeligt blev afvist af det konvent, der skabte rammerne for forfatningen. (...)

Men hvis vi besad denne magt, ville det så være klogt at udøve den under de eksisterende forhold? Formålet ville uden tvivl være at redde Unionen. Krig ville ikke kun være det mest effektive middel til at ødelægge Unionen, men det ville også få alle forhåbninger om dens fredelige genskabelse til at forsvinde. Desuden ville der i en borgerkrig blive ofret store mængder blod og rigdomme, hvilket ville umuliggøre en fredelig forsoning mellem staterne. Hvem kan i mellemtiden forudsige, hvilke lidelser og afsavn folket måtte lide i løbet af krigen?

Kendsgerningen er, at vores Union hviler på den offentlige mening og aldrig kan blive knyttet sammen af det blod, som dens borgere udgød i borgerkrig. Hvis Unionen ikke kan leve i folkets hengivenhed, så må den en dag forsvinde. Kongressen besidder mange muligheder for at bevare Unionen gen-

~~nem mægling, men sværdet blev ikke placeret i Kongressens hånd, for at den skulle bevare Unionen med magt.~~

## TEKST 11:

### South Carolina om årsager til løsrivelsen 1860

*South Carolina var den første slavestat, der udskrev valg til et konvent, der skulle diskutere statens eventuelle løsrivelse fra Unionen. Det skete i lyset af, at Republikaneren og slavemodstanderen Abraham Lincoln havde vundet præsidentvalget i 1860. South Carolina havde længe truet med løsrivelse, og befolkningen bakkede entusiastisk op om en sådan beslutning. Den 20. december 1860 vedtog konventet enstemmigt løsrivelsen fra Unionen og den 24. december blev den følgende erklæring udsendt.*

Folket i staten South Carolina, som var forsamlet til konvent den 2. april 1852, erklærede, at forbundsregeringens hyppige overtrædelser af De forenede Staters forfatning, og dens indgreb i de rettigheder, der er garanteret staterne, fuldt ud retfærdiggjorde denne stats løsrivelse fra Unionen. Men af hensyn til de andre slavestaters holdninger og ønsker, afstod South Carolina på det tidspunkt fra at gøre brug af denne ret. Siden den gang er disse indgreb blevet hyppigere, og yderligere overbærenhed er ikke længere en dyd.

Og nu, da staten South Carolina har genindtaget sin egen og lige plads blandt nationerne, anser vi det for passende overfor os selv, de resterende

forenede stater i Amerika og overfor verdens nationer, at vi bekendtgør de direkte årsager, som har ført til denne handling.

I 1787 blev repræsentanter fra staterne udpeget til at revidere konføderationsartiklerne, og den 17. september 1787 anbefalede disse repræsentanter staterne at vedtage unionsartiklerne, også kendt som De forenede Staters forfatning. (...)

Der blev således ved overenskomst mellem staterne oprettet en regering med afgrænsede opgaver og udtrykkeligt defineret og begrænset magt. (...) Vi mener, at denne regering er underlagt de to fornemme principper i Uafhængighedserklæringen, og vi mener yderligere, at måden den blev dannet på, forpligter den til et tredje fundamentalt princip, nemlig loven om overenskomst. Vi hævder, at i enhver overenskomst mellem to eller flere parter er forpligtelserne gensidige, og hvis den ene part undlader at opfylde vigtige dele af aftalen, så er den anden fuldstændig løst fra sine forpligtelser. Hvor der ikke er sørgt for nogen mægler, er hver part henvist til selv at afgøre, hvornår et brud på aftalen er en kendsgerning, med alle de konsekvenser, det medfører. I den aktuelle sag er denne kendsgerning ganske klar. Vi hævder, at fjorten af staterne med overlæg i mange år har undladt at opfylde deres forfatningsmæssige forpligtelse, og som bevis henviser vi til deres egne love. De forenede Staters Artikel 4 lyder således:

"Ingen person, som er forpligtet til tjeneste eller arbejde i en stat i henhold til dens love, og som flygter til en anden stat, må som følge af nogen i denne stat gældende lov eller bestemmelser fri-

tages for sådan tjeneste eller arbejde; men den pågældende skal udleveres på begæring af den part, hvem sådan tjeneste eller arbejde skyldes."

Denne bestemmelse var så central i overenskomsten om forfatningen, at overenskomsten slet ikke ville være blevet indgået uden den. (...) Staterne Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Connecticut, Rhode Island, New York, Pennsylvania, Illinois, Indiana, Michigan, Wisconsin og Iowa har vedtaget love, der ophæver Kongressens love eller gør det umuligt at udøve dem. I mange af disse stater bliver flygtningen løst fra sin arbejdsforpligtelse, og i ingen af dem har statsregeringen rettet sig efter forfatningens bestemmelse. (...) Således er forfatningen med overlæg blevet brudt af de slavefrie stater, og som følge heraf er South Carolina løst fra sine forpligtelser. (...)

Vi bekræfter, at formålene med at oprette regeringen har lidt nederlag, og regeringen har selv modarbejdet disse formål i form af de slavefrie staters handlinger. De stater har tiltaget sig retten til at bestemme over vores egne institutioners berettigelse, og har bestridt den form for ejendomsret, som findes i femten stater og som er anerkendt i forfatningen. De har fordømt slaveriet som syndigt, de har i deres midte tilladt grundlæggelsen af foreninger, hvis erklærede mål er at forstyrre andre staters borgeres fred og fjerne deres ejendom. De har opmuntret og hjulpet tusinder af vores slaver til at forlade deres hjem, og de resterende er blevet tilskyndet til slaveoprør af agenter, bøger og billeder.

I 25 år er denne agitation vokset støt, indtil den nu har sikret sig støtte